

БОРБА®

Д-р Иванъ Дочевъ

**М
О
Я
Т**

**З
А
В
Е
Т**

За да се отървемъ отъ комунизма, отъ наследеното влияние (по приетитѣ принципи на демокрацията не можемъ да забранимъ сществуването на комунистическата партия), трѣбва съ избори да пречистимъ държавното управление по всички стъпала – отъ правителството въ София до кметството въ най-малката селска община – отъ комунистически номенклатурчици и комунисти управници.

3 години от кончината на г-р Иван Дочев (подборки от посмъртно издадената му книга "Моят завет")

Председател на Националния фронт – Америка, 1982 г.

ЗА НАЦИЯТА

Въпросът на въпросите е проблемът за опазването на нацията, укрепването и осигуряването на нейното съществуване през вековете. Не го ли направим, ще се превърнем в "население", обитаващо известна територия, ще станем обект за всеки да ни "яхне" – грубо казано, но добре изразяващо действителността.

Нацията не е отвлечено понятие, това са гора от един национален произход – за нас български, които са сплотени и единни поради историческото си минало, което всеки носи по рождение в сърцето и душата си и което ни свързва и отделя от другите нации.

Съзнанието, че си продължител на историята на нацията си, че си част от нея, че си един от тия, които я крепят и които са творци на нейната история, чувството на гордост, че принадлежиш към една горда и респектираща света нация, с величествена история, каквато българската нация има, с неразривната връзка между нас, българите, е гаранцията за стабилността и просъществуването ни през вековете като независима нация и държава.

Има ли кой да отговори?

България е тук, но къде е българската нация?

Спомням си какви бяхме ние, от моето време – учениците в гимназиите и студентите в университетите. Какво национално възпитание получавахме в училище, как се чувствахме и колко се гордеехме, че сме български националисти.

Алфата и омегата за една нация (за да бъде здрава, несъкрушима, напредваща и да има осигурено бъдеще) са младите, новите, бъдещите граждани – достойни, възпитани, подготвени да крепят българската нация и държава с ентузиазъм, да са готови за жертви пред олтара на отечеството, каквито ние навремето – ученици и студенти от Националните легиони – бяхме.

Ако това не е така днес, ако днешните млади български граждани не са с тези разбирания (не са готови да служат на България), ние сме изправени пред неизвестно бъдеще!

Ясно, комунистическият режим през 45-годишното си управление е унищожил всички тия добродетели и е превърнал българските граждани в някакви интернационалисти, в хора, които са забравили духовното у човека, станали са материалисти, безотечественици, които нищо друго не вдъхновява, освен личното материално задоволяване

ЗА ОБРАЗОВАНИЕТО И ВЪЗПИТАНИЕТО

Не може да има стабилна нация с международен престиж, ако няма достойни нейни граждани, които да крепят нейната стабилност и престиж.

Нацията не е някакво отвлечено понятие – нацията това сме ние, българите.

Говорим за опазването и стабилността на нацията и трябва да признаем, че главната роля за подготвяне на утрешните граждани има да изиграят учителите, професорите и всички, които са ангажирани в ролята на преподаватели.

Ние се гордеем и величаем нашите деди, които със своята храброст и дадените жертви за запазване на държавата, на Родината, през време на войните укрепиха и нацията ни. Те преди това бяха минали през нашите училища, гдето достойни учители патриоти ги подготвяха и създадоха достойни български граждани.

Училищата, всички образователни и възпитателни институти са най-важните, които решават какви ще бъдат утрешните наши граждани и оттам – каква ще стане и каква ще бъде нашата държава. Доколко солидна и престижна ще бъде нашата нация, българската нация, днес и утре.

ЗА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

Всичко, което смятаме, че трябва да се осигури, за да запазим нацията и държавата, е народът. Както образованието и осигуряването на прехраната е важно, така е важно и можем да кажем много важно, да се осигури здравето на гражданите. Въпросът за здравеопазването е също приоритетен въпрос.

За съжаление управлението ни не може да се похвали – и преди правителството на Виденов, и след него двата мандата на демократично управляващи след 1997 и след това след 2001 г., че има успехи.

Какво ще отговори правителството на този въпрос?

Възхищавал съм се навремето, когато четях книгата на Симеон Радев "Строители на съвременна България". Какви самоотвержени политици, деятели, българи! Не знам как ще изглежда книгата, ако някой я напише, за сегашните строители на България.

Може би ще има някои, които ще кажат, че пиша само за негативното. Много добре познавам положението, знам, че много и много положителни неща са направени и тия, които са ги направили, имат моите адмирации. Ако пиша за това, което не е направено или не е направено добре, аз не желая да "очерня" когото и да било, а да обърна внимание, да се вземат мерки и своевременно да се направи каквото е необходимо.

Ние сме на "прага" да влезем и ще влезем в Европейския съюз. Приели сме задължения за редица неща, които трябва да направим, за да се изравним с другите членове на Европейския съюз и ако не направим това, което сме се задължили, как ще бъдем третирани в Европейския съюз?

Продължава на втора вътрешна корица

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 3

Книжка сто седемдесетъ и седма

Май 2008

Тридесет и първи конгрес на БНФ, Инк.

Проведен на 20 април 2008 г. в Чикаго, САЩ

Дневен рег

1. Откриване на конгреса от председателя на президиума Ал. Дърводелски.
2. Прочитане на Веруюто.
3. Почитане паметта на починалите организационни членове между 30-я и 31-я конгрес на БНФ и на заслужили деятели на БНФ.
4. Избор на комисии: мандатна, по номинациите, по резолюцията.
5. Прочитане на поздравленията до конгреса.
6. Доклад на президиума на БНФ за положението в България.
7. Информация за работата на БНФ в България.
8. Доклад от секретар-касиера за финансовото състояние на организацията.
9. Доклад на контролно-ревизионната комисия.
10. Изказване по докладите.
11. Пояснение към докладите от председателя инж. Ал. Дърводелски.
12. Избор на ново ръководство и резолюция на 31-я конгрес.
13. Закриване на конгреса.

Информация на УС на БНФ за политическото положение в България

Драги приятели, делегати и гости на 31-я редовен двугодишен конгрес на Българския национален фронт, Инк.,

Ръководството на Българския национален фронт, Инк., ви приветства с "добре дошли" и с пожелания за творческа конгресна дейност. От направения анализ за свършената от ръководството между двата конгреса работа, взетите под внимание поуки от това, надяваме се, ще бъде изготвена програмата за бъдещата дейност на организацията, за да може тя с достойнство да заеме своето място в политическия живот на родината ни.

Живеем във време на изпитания за човешките възможности по отношение преценка и преоценка на ценностите за морално-политическото и икономическо жизнено оцеляване на народите, изпитали комунистическия гнет, към които безспорно се отнася и българският, след падане на берлинската стена в края на 80-те години на миналия век. От тази преценка и преоценка ще зависи нашето настояще и бъдеще.

Молим да ни позволите да привлечем вниманието ви върху една древна мъдрост, която с цялата си сила важи и днес.

Мъдрецът е казал: **Народ, който не извлече поуки от своите предишни беди, е обречен да ги преживее отново.**

Сега, на 31-я конгрес за пореден път трябва да дадем ясен отговор на въпросите, свързани с бедите, нанесени на българския народ по време на 45-годишното комунистическо управление в България и 18-годишния преход от комунистическа диктатура към демокрация. Със съжаление тук трябва да отбележим, че този преход беше подготвен, програмиран и продължава да се осъществява от същите тези комунисти, които бяха носители и изпълнители на диктаторската власт преди 1989 година.

Странно, но факт е чувството на безотговорна последователност, обзела не малка част от народа, да обрича на забрава бедите, преживени през комунистическото робство, без да взема поуки от това. С тази забрава той явно съдейства на комунистическите банди да се презрупират, което те направиха, за да са днес отново на политическия връх в управлението и на входа, и на изхода на икономиката. Дали това е началото на обречеността, отново под нова форма и променено съдържание да се повтори 45-годишният властнически комунистически период е въпрос с нееднозначен, претенциозно-ангажиращ отговор. Настоящото показва, че когато властта е в ръцете на комунистите, независимо от начина, по който са я придобили, за тях няма морална сила, която да ги накара да се оттеглят от нея. Затова остава единственото, което основният закон – конституцията, дава в ръцете на върховния суверен – народа. Той трябва да се събуди от обхваналата го грямка и с изборната бюлетина да покаже, че е осъзнал грешката си, като е недооценил комунистическия хищнически нрав, и че веднъж завинаги е затворил вратите за комунистите към публичната власт и икономиката.

И още!

Ако романът на Достоевски “Престъпление и наказание” символично означава, че престъплението неизменно е следвано от санкция-наказание, то разумът налага тази санкция с цялата тежест на закона да бъде наложена на властващите вчера и днес комунисти за престъпленията, които са извършили към българския народ и държава.

Без да бъде извършено това, край на сагата комунизъм в България не може да има и опасността от възобновяването му винаги ще бъде нещото, за което българският народ трябва да си дава ясно сметка.

Днес комунистите отново доминират във властта. Не друг, а ние им дадохме това право с изборното си безхаберие. И отново, и отново, без да се смуцават, показват, че властта за тях е средство за лично обогатяване, грабеж и беззакония на принципа “партията над всичко”. Отговорността на управляващите пред изискванията на закона, както е във всяка правова държава, е заменена с изискванията на партията или коалицията от партии, колкото е възможно по-дълго да разполагат с ресурсите, които властта им осигурява. Те проявяват не безсилие да се справят с ширещите се правонарушения, които в прав текст означават престъпления, а от липса на воля да го сторят, защото никой не реже клона, на който седи. **Защото във всички държави има правонарушители, докато в България правонарушителите – мафията, си имат и държава.** Дори престъпниците да бъдат открити или властниците да бъдат принудени да дадат гласност за извършените престъпления, то наказването им така се разполага в бъдеще неопределено време, че губи значението си като форма на висша справедливост и възмездие. Гражданите виждат всичко това, което ги и травмирира, и ожесточава срещу власт и държава. Но, пак повтаряме, с изборното си бездействие те са станали съпричастни към съществуващия хаос, когато шепя партизани владеят 95% от икономическата власт и разгулено я консумират, а народът тъне в мизерия. Не улицата е тази, която ще спре тласнатия към пропастта народ, а изборната бюлетина.

Колкото до това, че някои са склонни да поставят целия български народ към съпричастност с управляващите, имайки предвид човешкото и изборното му безразличие, ние сме на особено мнение. Това наше особено мнение ни е събрало тук да обсъдим поведението си вчера и днес, да отстраним пречките от пътя си, лични – с бездействие и празнословство, и групови – продикту-

вани от желание за доминиране в организацията, и да начертаем нашето бъдеще в полза на род и родина. **От всички трябва да бъде разбрано, че нашето участие в българския политически живот трябва да бъде непосредствено и действено.** Място за колебание и двудлие няма и не може да има. Българският национален фронт в програмата си на едно от първите места поставя въпроса за законността, правовата държава и точното изпълнение на законите, пред които всички трябва да бъдат равни. Върху това се гради суверенитетът на българската държава, културният и икономически напредък на нацията и справедливо полагащото ни се място в рамките на Обединена Европа, на която от 1 януари 2008 г. сме членове.

Трудности ще срещнем! Нашият антикомунизъм е известен. Това не на всички се нрави. Склонността ни да стиснем ръцете на довчерашните убийци, мародери и икономически потисници у нас е забравена. И тя ще бъде забравена, докогато справедливостта възтържествува.

В организационната ни дейност не трябва да се ръководим от сантименти, а от изискванията на здравия разум върху това **кои сме ние и за какво се борим.**

Нека с делата си покажем, че не щем Божието и кесаревото, но и своето не даваме.

Информация за извършената работа от БНФ в България през отчетния период

Изминаха близо две години от проведения в София 30-и конгрес на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.). На него ръководството даде отчет за извършеното – в изпълнение на поставените от 29-я конгрес задачи. Делегатите с разбиране се отнесоха към отчета и след изказвания и дискусии го приеха като основен документ на управителното тяло за извършената от него работа в периода между 29-я и 30-я конгрес. Присъстващите гости, представители на политически партии, обществени организации, съюзи, движения и клубове на граждани – повече от 500 на брой, в приветствията си към конгреса изразиха увереност във възможностите да си сътрудничат с БНФ за постигане на общата цел – излекуване на раните, нанесени на българския народ и държава от 45-годишното комунистическо управление. Съмишленици, симпатизанти и припознали като своя програмата и идеите на БНФ бурно акламираха делегатите, които им отговориха със ставане на крака. Това беше незабравим момент, в който делегати и гости си дадоха мълчалив обет да вървят рамо до рамо в борбата за преграждане пътя на отново показващия хищните си зъби неокомунизъм. В края на конгреса бяха приети решения (Резолюция), които конгресът ги възложи за изпълнение на новоизбраното ръководство.

Днес ние сме тук, за да дадем пред вас отчет за извършеното от нас между 30-я и 31-я конгрес, за изпълнението на поставените ни от конгреса задачи, които вие ще прецените и атестирате.

По наша преценка, в отчетния период ръководството е действало съгласувано, което е допринесло в значителна степен за разрастване влиянието на БНФ сред политическите и гражданските среди, имащи отношение към българския политически живот. За това влияние определено е допринесло ежегодното повече от шестмесечно пребиваване на председателя на Президиума на БНФ инж. Алекс Дърводелски в България. Неговият авторитет всред лидерите и членовете на политически партии и обществени организации поставят Националния фронт в положение на желан обект за сътрудничество в борбата с тираните комунисти за граждански мир, законност и икономически просперитет на измъчения от

комунистическото властване български народ. От страна на представителството на БНФ в България беше използван този авторитет и бяха установени трайни взаимоотношения и взаимодействия с политически партии и организации, граждански съюзи и движения, взимащи участие в демократичното развитие на родината ни като правова гържава (към която категория трудно бихме могли да я причислим). Това има особено значение, като се има предвид подготовката за приемане на България в Европейския съюз, което от 1 януари 2008 г. стана факт.

Стратегическата цел на БНФ – борбата му с метастазите на комунистическите попълзновения в обществения и икономическия живот – срещна разбиране от страна на демократическите партии и организации и тя беше изведена на нови позиции. В контактите ни с политическите сили, заемащи център-дясното пространство се разбира, че е назряло времето за общи действия срещу пагубната за българския народ и България политика на правителството, доминирано от социалистите-комунисти, изпълняващо прищевките на коалиционния мандатодносител – етническата партия на Ахмед Доган. В тези действия определено място ще заеме и БНФ, като активно съдейства не толкова в уличните прояви, колкото с бюлетина в ръка при предстоящите предсрочни или редовни избори да бъде изхвърлена комунистическата върхушка от изпълнителната, законодателната и съдебната власт. За тази цел представителството на БНФ под контрола на председателя на Президиума на БНФ Ал. Дърводелски поддържа връзки със:

Партия Национално движение “Нова демокрация” и председателя ѝ г-н Богдан Йочов;

Партия Национално движение “Симеон Втори” и лидера ѝ Н. В. цар Симеон II;

Партия Български демократически форум и председателя ѝ проф. Стефан Карастоянов;

Парламентарната фракция към НДСВ, които са в процес на учредяване – партия “Българска нова демокрация” и оглавяващите я парламентаристи господата доц. Пламен Панайотов, доц. Атанас Щерев, бившия министър на отбраната Николай Свиначков и други;

Сдружение Гражданско общество и председателя му г-р Веселин Стоянов – бивш посланик на България в Германия;

Сдружение “Горяни” с председател инж. Димитър Веленов;

Сдружение “Мати България” с председател проф. г-р Петър Константинов;

Сдружение “6-и април” с председател г-н Жеко Жеков – Пловдив;

Съюза на българските национални легиони – г-н Иван Григоров;

Българския национален съюз с лидер г-н Боян Расате;

Съюза на репресираните след 9 септември 1944 г. – г-р Николов и с членове на съюза в градовете Стара Загора – г-н Димитър Калчев, Сливен – адв. Димитър Бобев, Враца – инж. Кирил Крумов, Варна – инж. Димитър Боянов;

Съюза на завършилите военните на Негово Величество училища – о.з. полк. инж. Рухчев;

И редица още действащи на местно ниво национални организации.

Ръководството на БНФ и представителството му в България остават длъжници към младото поколение и търпят укор за незадоволителната си работа с него. Не може да се изгражда организация с претенции за политическо влияние, без да се съчетава опитът на възрастните с работоспособността и ентузиазма на младото поколение.

Завършваме, уважаеми делегати, нашето изложение пред вас за свършеното и несвършеното от ръководството през отчетния период. Вашите бележки по него нека бъ-

дат указания за работата на новото ръководство, което ще изберете, а за настоящето – атестация за добре или лошо свършена работа.

Б. Р.: Решенията, взети на 31-я конгрес на БНФ, Инк., ще бъдат поместени в бр. 4 на списание “Борба”.

Централен управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., избран от 31-я конгрес

Президиум:

Александър Дърводелски – председател

Гошо Спасов – зам.-председател

Миро Герзов – зам.-председател

Йордан Ганчовски – член

Жеко Жеков – член

Емил Атанасов – член

Борислав Борисов – секретар-касиер

Контролно-ревизионна комисия:

Иван Тодоров – председател

Стефан Малчев – секретар

Здравко Данаилов – член

Борд на директорите:

Георги Чаракчиев

Петър Петров

Александра Аделбрум (Симеонова)

Георги Антонов

Иван Трайков

Йосиф Загорски

Борис Камбуров

Димитър Николов

Егор Траянов

Костадин Тодоров

Илия Казанджиев

д-р Марин Грънчаров

Валери Йорганов

Невероятно,
но факт

*Инж. Георги Чаракчиев,
Германия*

За нашите несполуки не на последно място виновна е робската ни психика

Напоследък все по-често се чува горното обяснение за провалите в управлението, политиката, обществото, в морала ни, едва ли не във всичко.

Ние изостаняхме много в сравнение с повечето европейски страни.

Изостаняхме икономически, изостана образователната ни система, правосъдната ни система е в плачевно състояние, няма кой да се пребори с криминалните.

Не се оплакваме, не протестираме.

Равнодушни сме какво става около нас, с нас, кой ни управлява и накъде ни води.

Така е, чува се отнякъде глас: “С тази робска психика...”

За коя робска психика възрастност става въпрос. За тази от турското робство или от комунистическото?

Днес ние дискутираме разпалено, възмуцаваме се, настояваме, изискваме, удряме с

юмрук по масата, докато не бъде признато от останалия свят, че сме били 500 години под турско робство.

Не турско владичество, не османско присъствие, както често го определя президентът на България Първанов, а именно **робство**.

Били сме 500 години роби.

И въздишахме шумно и с облекчение, когато светът кимне снизходително и ни признае робството!

Най-после, удовлетворени сме.

Що за манталитет е това? Как и кога успяхме ние, днешните българи, да го придобием. Впуснали се в тази ирационална дискусия, ние пропускаме един много съществен момент от нашата трагична 5-вековна история на обезправена и зависеща от чужда воля нация.

А именно, че ние, българите, българският народ и държава, позволихме на един чужд нашественик да ни покори, да влезе в нашия

дом, да се разполага с имуществото ни и дори с живота ни.

Нямаше ги вече Крум Страшни, Симеон Велики, Самуил, Калоян, Иван Асен II – да спрат този агресор.

Ето, в тази посока би трябвало да насочим нашата самокритичност. Да анализираме причините за това наше национално падение и си направим съответните изводи, така че никога вече нацията ни да не изпада в такова унижително положение.

Колкото го робската ни психика, гържача се на близо 50-годишното комунистическо робство, вече се казаха много истини. Комунистите се постараха много усърдно да смажат свободолобия български дух, да направят от народа раи, които послушно и безропотно да изпълняват повелята на “Партията”.

Как беше възможно, как стана така, че Българското възраждане, още по времето на турското робство, роди такива титани на българския дух, като отец Паусий, Софроний Врачански, Неофит Рилски, Петър Берон, Васил Априлов, Найден Геров, Добри Чинтулов и нашите храбри революционери Георги Раковски, Хаджи Димитър и Стефан Караджа, Георги Бенковски, Христо Ботев и нашия незабравим дякон Игнатий – Левски, Апостола на Свободата?

А непосредствено след Освобождението, съхранили своя дух на българи, от небитието се появиха гържавници, за каквито днес можем само да мечтаем – Драган Цанков, Петко Каравелов, Стефан Стамболов, Константин Стоилов, Димитър Петков, г-р Данев, ген. Рачо Петров, г-р Васил Радославов и още много други. Държавници, за които думите България и Отечество бяха свети.

Що за управници (не е уместно да употребя на това място думата гържавници) имаме ние днес. По-точно казано, от “светлата” дата 9 септември 1944 г. до днес.

Почти половин век бяхме управлявани от едно просъветско васално българско правителство, поставено на власт с много пролята невинна българска кръв и с помощта на руските щикове. **Едно марионетно правителство, което не се посвени пред народа си да направи опит да превърне България в съветска република и да предаде българския национален суверенитет на една чужда гържава.**

Този суверенитет, за който Апостола на Свободата Левски увисна на бесилото,

потвърждавайки думите си: “Ако спечеля, печели цял народ, ако загубя, губя само мене си”. Мислеха ли те за него, окичили кабинетите си с портрета му, когато подписваха унижителни договори, от които народът само губеше? Стряскаха ли се те от погледа му, когато предаваха народа си?

От 1 януари 2007 г. България се присъедини към голямото семейство на демократичните народи на Европа. **Невероятно, но факт** – станахме член на Европейската общност със същите управници, които половин век предаваха България на любимия си Съветски съюз. И резултатът не закъсня – Европа отпрати изумен поглед към България.

Една страна да стане член на Европейската общност, още кажи-речи на втория ден да започне да работи срещу интересите на тази общност и дори да се подиграва с нея – такова явление уникум Европа не познаваше от края на войната. А руският посланик в Брюксел Владимир Чижов го нарече кратко и точно: “Троянският кон на Русия в Европа.”

Европа ни поогледа, поразмисли и перифразира малко горното сравнение от гръцката митология, като лепна на България прозвището “Троянското магаре на Русия в Европа”.

Всъщност Владимир Чижов е имал пълното основание да направи горното сравнение. Той е познавал много добре днешните български управници, за които проф. Пламен Цветков в едно интервю с журналиста Христо Христов от 20 октомври 2004 г., публикувано във в. “Дневник”, казва: “...**Не трябва да се забравя, че едва ли има други комунисти в света, които да са толкова продажни, колкото тези в България. Дори при румънските комунисти имаше и някакъв национален елемент, както и при сръбските комунисти. В Унгария и Полша комунистите се чувстваха преди всичко като унгарци и поляци, отколкото комунисти. В България говорим за хора, които подсъзнателно се подчиняват на всичко руско и съветско.**”

Ето така стои въпросът с нашата робска психика, граги сънародници.

Колко ще продължи всичко това зависи от нас.

А дотогава, като коне или магарета, ще продължим да тропаме с копитата си по европейските павета и да се питаме един друг, като се срещнем – това за смях ли е, или за плач?

Във всеки случай ще е за срам.

Световен съюз на българите и българските граждани

WORLD ASSOCIATION BULGARIAN
PEN CLUB.

Представителство за

Източна Европа :

Dr. G. M. TZVETKOW

WORLD CENTRAL

Е.С. ПЕН Клуб

КГ "Солидарност"

"Възраждане" 60

ет. I -99

9025 VARNA

0035 952 509 733

Bulgaria

До Представителството
на БНФ, Инк. в България,
редакцията на сп. "БОРБА"

УВАЖАЕМА РЕДАКЦИЯ,

На поредното си съвещание на 22 декември 2007 год. Върховният експертен съвет ПЕН Клуб при ССББГ-Представителство за Източна и Централна Европа единодушно дадоха много висока оценка на редакцията на сп. Борба, кое

то се наложи като жив извор на упование и надежди за милиони български граждани изпаднали в неверие, безнадежност, обречени на мизерно съществуване в атмосфера на невъзможен социален антагонизъм, самотност и бездуховност! Съвсем заслужено на редакцията на сп. Борба е отдадено дължимото признание с Почетната Диплома

На Световният съюз на българите и българските граждани

ПЕН Клуб при ССББГ от настоящата

2008 год. ще направи всичко възможно за издигане на авторитета на сп. Борба и увеличаване на абонатите в България и зад граница!

Благодарим за описанието което ни изпратихте. Бихме желали да ни изпратите един брой с решенията на последният конгрес на БНФ.

Желаем успехи в тежката но благородна мисия на Българският Национален Фронт, представителството на сп. БОРБА.

ВАШ:

29 мартъ 2008 г.

Полша.

**Едно навременно
напомняне**

*Дянко Марков,
Димитрина Нанева*

Кому е нужен споменът за “славните” септемврийски дни на 1944 г.

През 1991 г. правителството на Д. Попов, в което Иван Костов заема поста министър на финансите, приема закон за финансовата компенсация на политически репресирани лица в България след 1945 г. Съгласно закона българските граждани, репресирани от т.нар. народна власт след тази дата, получават парични компенсации за изтърпяна репресия в размер на 15 хиляди лева; като репресирани с такава компенсация се обезщетяват и лица или техни наследници, като генерал Горуня, Трайчо Костов и други членове на БКП, неугодни с поведението и възгледите си на стратегическите замисли на тази партия. **Всъщност философията на закона поставя на равна нога палачи и жертви в България след 1945 г., а на второ място, изолира проблема за комунистическата вакханалия, разиграла се в държавата ни след 9 септември 1944 г.** Макар че през 2000 г. 38-то НС приема закон, с който комунистическият режим у нас се обявява за престъпен, по отношение на извършителите на комунистическите престъпления от закона не последваха никакви преки репресивни или лустрационни санкции; законът обаче има позитивни юридически последици за лицата и техните наследници днес, които тогава се противопоставят на т.нар. народна власт и с оръжие в ръка.

Завръщането на цар Симеон II в България през 2001 г., както и изборната победа на НДСВ – движение, създадено под негова егида, за депутати в 39-о НС, откриват пътя към постигането на национално помирение на нацията ни. Израз на тази позиция е приетият закон през декември 2005 г. за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРА) след 12 септември 1944 г. Законът визира обществените групи на изселените и интернираните по политически причини, на въдворяваните в концлагерите и ТВО, на изключените студенти и ученици след 1944 г., на безследно изчезналите български граждани след тази дата.

На 20 февруари 2008 г. в 40-то НС бе обсъден законопроект за изменение и допълнение на ЗПГРРА. Законопроектът предвижда изменения в два казуса – първият се отнася до началната дата на репресиите: дали за такава трябва да се приеме 9 септември 1944 г., или да остане досега действащата, неизвестно от кого записана в закона дата 12 септември 1944 г.; вторият казус се отнася до придобиване правото на обезщетение за неимуществени вреди, т.е. морални щети, от наследниците на лица, станали жертва на репресии след 9 септември 1944 г.

Във връзка с тези поправки на депутатите в 40-то НС се предлага становище на Консултативния съвет по законодателство към НС, подписано от неговия председател проф. д-р Красимира Средкова.

ФИЛОСОФИЯТА НА КОМУНИСТИЧЕСКОТО ЛИЦЕМЕРИЕ

Съгласно становището предлаганите промени от депутата на НДСВ Минчо Спасов в ЗПГРРА са **ненужни**. Исторически обобщено тази ненужност се оправдава с обстоятелството, че за репресиите на “политическа и класова основа” по време на Френската революция френската държава никога не е обявявала реабилитация за лицата, участвали в тях. Сиреч – новото общество на “свободата, братството и равенството”, установено през 1789 г. във Франция, никога не се е чувствало задължено да признае пред човечеството, че то е изградено върху костите и кръвта на 100 хиляди жертви; сигурно затова и оттогава до днес символите на свободата винаги се изобразяват в червено, а “равенството” в новото общество става действително само по отношение на палачите, налагащи свободата; “братството” между палачите и жертвите им като правило и днес не се обсъжда.

Идейният наследник на френския либерализъм – немската комунистическа идеология и историческите ѝ мутации – ленинизъм, сталинизъм и т.н., продължава активно мисията за преобразуване на европейските общества според отбелязаните принципи; този път в прегръдките на “прогреса” попада руската империя след 1918 г., а след Втората световна война – държавите от Централна

и Източна Европа, натоварени с каузата да бъдат “санитарен кордон” на великата идея срещу попълзновенията на капитализма и фашизма.

“Антифашистката коалиция на победителите” във войната през 1945 г. – САЩ, Великобритания и экс-СССР, като установяват новия световен ред, “забравят”, изглежда, за разрушителната и антигържавна дейност, провеждана от Коминтерна в Европа между двете световни войни, чиято цел след 1919 г. е съветизиране на Балканите, Средна Европа, Германия. Разгърналото се класово отмъщение на комунистите след 9 септември 1944 г. в България напомня френските вартоломееви нощи; тогава силата на “пролетарския юмрук” завлича в гроба само за един месец над 24 хиляди българи, изтръгнати от домовете им, тъй като са мирни граждани, които не са посрещнали дори с оръжие в ръка окупацията на България от съветската армия на 8 септември 1944 г.

Дълъг е списъкът от действия, инициирани от подгривната идеология на Коминтерна в България: това са войнишките бунтове през 1918 г., законопроектът за съдене на виновниците за народната катастрофа 1912-1913 и 1915-1918 г. от народен съд, внесен от БКП, т.нар. юнско антифашистко въстание, т.нар. Септемврийско въстание, първият терористичен акт на Балканите – взривяването на катедралния храм “Св. Неделя” в София през 1925 г., в който загиват 160 невинни българи, създаването на бойни групи, партизански чети и изпращане на диверсионни групи от экс-СССР в Царство България за подгривна дейност срещу “фашизма” в държавата. Реално изброените събития съставят дневния ред на една цялостна антигържавна терористична дейност, провеждана по указание на Коминтерна и изпълнявана от членовете на БКП или нейните партийни мутанти, която е насочена срещу и подгрива конституционните основи на обществения ред в България. За тази именно дейност съгласно законите на царството са се налагали и нужните правни санкции. Дотоколото смъртното наказание в държавата до 9 септември 1944 г. е конституционно допустима санкция, дотоглова властта я е упражнявала, но като следваща от нарушаването на законите.

КАЗУСЪТ 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г.

България не може да бъде сравнявана по отношение на съпротивителните движения по време на Втората световна война със страни като Франция, Холандия, дори Италия и Австрия. Тя не е окупирана от Германия държава – България е съюзник на Германия; нещо повече: тя не е неин “самелит”, както левоориентираните среди у нас и днес я определят презрително. България е равноправен съюзник, с чието мнение Германия се е съобразявала и зачитала. Освен познатите исторически факти, че България не изпраща нито един войник на Източния фронт, както и спасяването на евреите – български поданици, от германските концлагери, съществува и малко известният диалог на Молотов с Хитлер при последното му посещение в Берлин, когато той настоява СССР да получи бази в България, тъй като Германия има такива в Румъния. И получава отговор: “Нас Румъния ни покани, а вас България покани ли ви?”

Разправата с “монархофашизма” в България в условията на окупация от съветската армия след обявяването на война на България от страна на СССР на 5 септември 1944 г. е следващата комунистическа историческа заблуда. Фашизъм в България като политически режим по подобие на италианския не е съществувал; след 1935 г. се установява управление, контролирано пряко от държавния глава на България – цар Борис III, като изпълнителната власт се упражнява от служебни правителства. Действието на Търновската конституция не е отменено. След 1941 г. законът е допускат наказания единствено за извършени престъпления, установени от законен орган по съществуващия правен ред.

След окупацията на България от съветската армия на 8 септември 1944 г. в страната ни се извършва и държавен преврат – на 9 септември 1944 г. т.нар. от БКП антифашистка съпротива започва своята “класова репресия” – не че дотогава БКП не я е упражнявала! Например за периода от 1941 до 1944 г. комунистическите терористи, действащи по заповед на Москва, за да превърнат България в съветска република, избиват около 3 хиляди души – кметове, свещеници, учители и мнозина, които са демонстрирали негативно отношение към комунизма. Нещо повече – т.нар. народна власт от 9 септември 1944 г. амнистира и всички терористи, извършили убийства преди 9 септември 1944 г., с което открива нови простори за “народния им гняв”...

На 20 февруари 2008 г. в НС, когато започват дебатите по обсъждания законопроект, Консултативният съвет по законодателството със споменатото становище най-малкото се стреми да внуши на депутатите необходимостта от “героизиране” на дните на кървавата вакханалия, разиграла се в периода 9-12 септември 1944 г.; то ги представя като време на едва ли не “законно отмъщение” за “предходно поведение на палачите и главорезите” до 9 септември 1944 г., като предлага тези дни да не се включват в законоустановимия срок на комунистическия терор в България чрез ЗПГРРА. А какво “предходно поведение на палачи и главорези” се има предвид беше вече посочено в по-горе изложения списък на терористичните действия, извършени в България по заповед на Коминтерна между двете световни войни...

Освен че въпросното становище не съдържа никакво стриктно правно валидно обстоятелство, че въпросните три дни от 9 до 12 септември 1944 г. не трябва да бъдат включени в обхвата на действащия закон, то е уникално и от гледна точка на разделението на самите репресирани след 9 септември 1944 г. Оказва се, че след 12 септември 1944 г. са репресирани само лица “заради техните демократични или либерални убеждения – позиция, исторически несъстоятелна и юридически незащитима. Защото лицата, съдени от т.нар. народен съд през февруари 1945 г. са осъдени не заради “демократични и либерални убеждения”, а заради присъединяването на България във войната на страната на Германия. В този смисъл т.нар. народен съд е истински линч и е не само противоконституционен акт, но е и правна безсмислица, тъй като се съдят мъртви хора, избивани в дните, които становището на Консултативния съвет не включва в юрисдикцията на ЗПГРРА.

Становището на Консултативния съвет по законодателство към НС пропуска да вземе под внимание и още едно обстоятелство – избиването на български поданици без съд и присъда в тези септемврийски дни (9-12 септември 1944 г.) не става в обстановка на гражданска война в страната; то се извършва във време на война, защото България вече е обявила такава на Германия и всяко унищожение на хора, мирни граждани, се нарича военно престъпление, за което няма юридическа давност. Терористичната практика на т.нар. антифашистка съпротива, която в България не съществува в посочения период, с цел елиминиране на една или повече групи по политически причини всъщност е геноцидна практика, която е наказуема съгласно международното право и наказателния кодекс на съответната държава, подписала Конвенцията за геноцид и договорите от Рим, по които България е страна.

На основание неприемане на първата поправка, мнозинството в 40-то НС отхвърля и втората поправка в ЗПГРРА, а именно обезщетяването за неимуществени вреди, т.е. морални щети на наследниците на репресираните лица в периода 9-12 септември 1944 г.

РЕЗУЛТАТЪТ

Поправките в ЗПГРРА, внесени със законопроекта на депутата от НДСВ Минчо Спасов, поради въпросното становище са отхвърлени при гласуването им на 22 февруари 2008 г. в заседание на 40-то НС. Прегласуването, поискано от вносителя, повтаря резултат – “за” поправката са гласували 100 народни представители, други 105 са гласували “против”, а трима български депутати са се въздържали.

Депутатите Минчо Спасов от НДСВ, Иван Иванов от ДСБ и Иван Сотиров от ОДС обявиха, че ще сезират европейските институции за отхвърленото предложение от българския парламент за промяна на началната дата на комунистическите репресии в държавата.

По този начин исканите поправки в ЗПГРРА през 2008 г., когато България е вече член на ЕС, се превръщат отново във водораздел – водораздел, доказващ не само вътрешното идеологическо противопоставяне и днес в обществото ни, но и разделението ни като нация – от една страна “палачи и главорези”, а от друга – “жертви и антифашисти”, носители на уж “светлата комунистическа идея”. Само че последната заля България и българите с толкова кръв и човешко страдание и с такава безпамятна “диктатура на пролетариата” в продължение на 45 години, че е трудно, да не кажем невъзможно, и днес да повярваме в каквато и да е защита на “творческото” ѝ начало.

А българското 40-о НС, с изразената позиция на мнозинството, пропусна още веднъж да защити и в началото на XXI в. справедливостта като част от законодателството на българската правова държава – член на Европейския съюз.

ЕТО И ОСНОВАНИЯТА НА КОНСУЛТАТИВНИЯ СЪВЕТ ПО ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО

“Консултативният съвет по законодателството е на мнение, че предлаганата редакция има абстрактен характер и не е съобразена с исторически известни факти. По-конкретно такава промяна не отчита предходното поведение на лицата, които законопроектът обявява за репресирани. А връзката между това поведение и събитията от 9, 10, 11 септември 1944 г. най-често ще се окаже безспорна. През тези дни насилствените въздействия от страна на установяващата се нова власт са били насочени преди всичко срещу лица, известни в обществото от онова време като участници в преврата от 9 юни 1923 г. и в последвалите го масови убийства от 1925 г., и срещу лица, извършили убийства и други зверства през периода юни 1941 до 9 септември 1944 г. Тези исторически доказани факти безспорно са репресии заради политическите убеждения на жертвите на тези репресии. Ако предлаганото изменение на чл. 1 бъде прието, **палачите и главорезите** от периода 9 юни 1923 г. до 9 септември 1944 г. ще бъдат политически и граждански реабилитирани... Нещо повече. Участниците в посочените по-горе събития ще бъдат поставени под един знаменател с лицата, репресирани след 12 септември 1944 г. заради техните демократични или либерални политически убеждения...”

Нася КРАЛЕВСКА,
САЩ

Поредно кощунство

“Същата партия сме!” – се чува самодоволни възгласи в Народното събрание на 20 февруари 2008 г., когато депутатът от ОДС Иван Сотиров призова колегите си от Коалиция “За България” (КБ) да покажат, че се разграничават от престъпленията на Българската комунистическа партия и мислят по нов начин, а не че само са сменили името си.

Това нагло откровение бе доказано с всяко едно от изказванията на червените народни представители по време на дебата във връзка със законопроекта за изменение и допълнение на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица. А след два дни – с начина, по който те гласуваха.

Оказа се, че 105 парламентаристи от Четиридесетото народно събрание поддържат становището, че българските граждани, избити по чудовищен начин без съд и присъда в злоещите дни и нощи между 9 и 12 септември 1944 г., до един са углавни престъпници, заслужили

съдбата си. Оказа се, че всички лица, пребити през тези три дни с камъни и тояги, посечени с ножове, прободени с вили, хвърлени от скали, нарязани на парчета, обесени, разстреляни от партизани, садисти и криминални типове от рода на Лев Главинчев, Запрян Фазлов – Леваневски, Боян Хаджипетров, Раденко Видински, Денчо Знеполски, до един са “палачи и главорези”. Оказа се, че било редно след промяна на режим да се коли и да се беси, а не виновните да се изправят пред съд.

Ще рече, тримата учители от село Долна Диканя, Радомирско, имали неблагодарумието да пишат двойки на бъдещите си убийци, са основателно обесени навръх 9 септември 1944 г. със завързани с бодлива тел ръце. Както и стотици, впрочем хиляди други нещастници, попаднали в лапите на кръвожадните алчни терористи поради завист или мъст.

Узаконявайки беззаконието, законодателният орган на Република България – членка на

Европейския съюз, направи прекрасен подарък на наследниците на убитите ни без съд и присъда сънародници. На тези, които като невръстни деца напразно са чакали да се върнат вкъщи бащите им, а вместо тях по домовете им са нахълтвали представители на "народната милиция", за да ги изгонят завинаги от тях и да ги пратят в неизвестна посока без стотинка в джобовете на майките им. От този миг нататък животът им е бил низ от унижения, безправие, преследвания. И сега – близо 64 години от жестоките три дни на развихрило се насилие, вместо удовлетворение от разкаянието на приемниците на убийците, те трябваше да научат, че бащите им основателно са били ликвидирани.

Само комунисти са способни на подобно кощунство с жертвите си!

Мотивите на червените депутати за престъпното гласуване са антиправни, неадекватни и манипулативни.

Гео Милев, Йосиф Хербст и Сергей Румянцев били убити през 20-те години на миналия век без съд и присъда, което оневинява деветосептемврийските незаконни убийства. Кървавите капитани Харлаков и Йорданов били ликвидирани между 9 и 12 септември 1944 г., следователно всички загубили по същото време живота си граждани и селяни следва да бъдат приравнени към тях.

Представители на опозицията в Седмото велико народно събрание се съгласили за начална дата на комунистическите репресии да се счита 12, а не 9 септември 1944 година. България от 1 март 1944 г. била съюзник на Германия и Италия. В Тридесет и осмото народно събрание, когато ОДС под ръководството на Иван Костов имаха мнозинство, не бе направено предложение за промяна на датата от 12 на 9 септември, така че тя трябва да остане несменена.

България била в състояние на гражданска война от 1923 до 1944 г., като не се казва кой я започна, по чия команда и в чий интерес тя се водеше и кои подбудиха братоубийствените септемврийски бунтове. Трагичните "бели нощи" на 1925 г. се сочат като вина на некомунистите, без да се споменават най-мащабният терористичен акт в света за цели петдесет години напред в църквата "Света Неделя" и стотиците убийства на българи през 20-те години на изминалото столетие от червени терористични групи. Стига

се и до по-стари времена – невинни турци били убити по време на Освобождението на България, та защо ли да няма умъртвени без вина след комунистическия преврат?!

Председателят на Народното събрание Георги Пирински стигна в абсурдните съпоставки дотам, че сравни убийството на фашисткия диктатор Бенито Мусолини с кървавата разправа с мирни българи! И си позволи – чисто по комунистически – светотатството да осъди на смърт от трибуната на законодателен, а не правосъден орган, умъртвените по зверски начин лица, не въз основа на юридически причини, а на собственото си политическо убеждение: "В огромното болшинство от случаите според мен през тези три дни са намерили възмездие наистина брутални убийци, извършили нечовешки актове".

Дебатът в парламента на 20 февруари отново показа, че червените ни депутати ни най-малко не са се излекували от болшевишката си същност. Те отказват да си спомнят, че Парламентарната асамблея на Съвета на Европа осъди комунистическите режими като престъпни. Според тяхната логика – която оправдава терора след смяна на властта – след ноември 1989 г. страната ни трябваше да се превърне в терен на десетки хиляди убийства. Защото ако се съгласим с комунистическото мислене, след 45-годишни страдания и загуба на загинали в нечовешки мъки родители или роднини, твърде много българи би следвало безнаказано да потърсят възмездие.

Но саморазправата не е присъща на некомунистите. Нито един от тях не посегна на убиеца на дядо си, баща си, брат си, майка си, на инквизитора си, на доносника си, макар че в редица случаи имената им бяха известни. Пострадалите от червения терор наши сънародници със затаен дъх чакаха единствено съдебно наказание за насилниците.

Не го получиха. Доживяха нови огорчения и неправди, което се оказа най-гибелното в прехода на държавата ни към демократично бъдеще. Защото когато липсва справедливост, липсва и морал.

Мнозина го знаят. Затова опозиционните депутати Иван Сотиров (ОДС), Николай Михайлов (ДСБ), Иван Иванов (ДСБ), Иван Колчаков (ОДС), Атанас Атанасов (ДСБ), Любен Дилов (ОДС) енергично се противопоставиха на груповото осъждане

на хора от Четиридесетото народно събрание. Въпреки че те можеха по-добре да се подготвят за дебата, познавайки безсрамието на политическите си противници. Освен достойните и видни интелектуалци Данаил Крапчев и Райко Алексиев, които споменаха като жертви, те трябваше да подготвят списък с поне 100 имена на невинни българи, изтезавани и загубили живота си на 9, 10 и 11 септември 1944 година. И да го прочетат пред всички. За да се види, колко от репресираните са били престъпници и колко от тях с нищо никога не

са съгрешили. И да кажат, как са убити. И кой точно е извършил убийството. И какъв е бил рангът на убиеца в партийната и в държавната йерархия по време на 45-годишната "народна власт".

Има от къде човек да се подготви с дълъг списък. Ще спомена само два източника: сборника "Без съд и присъда" на "Работилница за книжнина – Васил Станилов" и книгата на Христо Троански "Убийствено червено".

И двете издания са пълни с имената не на престъпници, а на мъченици.

Анализи

Венелин Бараков,
историк, уредник на
Специализиран музей – Трявна

Една от най-хубавите страни на демокрацията е възможността и правото да избираш, да можеш свободно да изразиш мнението си. Това е гаранция за гражданско общество, състояние на зрялост и стабилност по отношение на взаимоотношенията между отделните социални групи. На изборния принцип се гради либералната демокрация, моделът и начинът на управление.

В следващите редове ще изложа позицията си, като ще се опитам да подкрепя с аргументи. В т.нар. преход българското общество стана по-диференцирано. При тоталитарната комунистическа система имаше две големи социални групи – номенклатура и народ. Народът бе държан в покорство чрез репресивната система на Държавна сигурност. Днес българското общество е силно поляризирано. Наблюдават се следните сравнително обособени съсловия: *олигархия* (хората, натрупали пари по съмнителен начин, голяма част от политическата класа; едрият бизнес в България; *работещи* (хората в България в активна трудова възраст, упражняващи различни професии в държавния или частния сектор); *интелигенция* (сведена до ръба на оцеляването поради законите на естественния подбор и конкуренцията); *чиновници* от различни сектори на държавната и общинската администрация; *пенсионери* – 1/4 от хората в България; *млади хора* (учещи и работещи), обикновено с ниски доходи и незначителни възможности за професионално развитие; *организирана престъпност* (хора,

Враговете на демокрацията

занимаващи се с противозаконна дейност с цел печелене на пари, власт и влияние на определени политически кръгове). Степенуването е на основата на имущественото състояние и мястото, което заема всяка една от описаните прослойки в социалната йерархия. Под внимание не са взети интелектуалните качества и образователният ценз, които в нашето съвремие не гарантират привилегировано място в обществото.

На върха на социалната пирамида в България стои олигархията. Понятието не означава просто хората с пари в България, а се отнася за онези приближени до властта хора или тези облечени във власт, които чрез механизмите на управлението и различни корупционни практики натрупаха милиони. В това число трябва да се поставят бивши щатни служители на Държавна сигурност, които сега се подвизават като преуспяващи бизнесмени и най-големите риби от българската мафия. Появата на олигархията в обществената и политическата действителност се наблюдава от управлението на правителството на Жан Виденов насам. Разцветът на "новите аристократи" настъпи при управлението на правителствата на Симеон Сакскобургготски и Сергей Станишев.

В едно демократично общество няма място за олигархия. Бързото забогатяване на тази група хора поставя под известна доза съмнение произхода и начините на спечелените от тях пари. Олигархията се появява тогава, когато

обществото е в криза, преход, трансформация от една обществено-политическа система в друга. Олигархията няма политически цветове. Тя се забива като кърлеж в тялото на държавния организъм и изсмуква всички животелни сокове и сили на обществото, като го обезкървява и обезличава. А това означава, че всички останали съсловия от гражданското общество не могат да получат имуществен напредък и стимул за личностно и професионално израстване.

Олигархията внимателно подбира методите и целите си. Олигархията стои зад политическите партии, за да доминира, и подобно на мафията има йерархична структура на взаимоотношенията. За тази цел олигархията изгражда система от връзки, чрез които се координират действията на всички лица от йерархията и при нужда да се държат в подчинение определени хора. Олигархията издига подставени лица на възлови държавни и административни постове. Ако е необходимо, тя създава политически формации, най-често от популистки тип, които да защитават интересите ѝ и да манипулират общественото мнение. Най-страшният от всички похвати на олигархията е размиването на ценностите в духовен аспект, което е удар както срещу морала, така и срещу народността.

Българската олигархия е най-големият враг на крехката ни демокрация. Групата на олигархията е тази, която е изправена пред липсата на собствена идентичност в лицето на гражданското общество в България. Липсата на идентичност на олигархията води до невъзможността ѝ да се легитимира в очите на останалите съсловия от българското общество поради нечестното натрупване на капитали, пари и имоти. Българската олигархия набра мощ и скорост чрез галавери, корупционни схеми и разграбване на държавното имущество. А това е възможно или като имаш хора във властта, или ако ти самият представляваш властта. Едно е ясно от обръкания ни "преход" – българите нямаха равен старт след 10 ноември 1989 г., и това най-добре се вижда днес в силно поляризираното ни и обезверено общество, което се отнася скептично, нихилистично, апатично към всичко случващо се у нас.

Олигархията вижда като свой най-голям противник духовността, която в лицето на своите представители – българската интелигенция, се явява разобличител на механизмите, с които тя си служи. Духовността чрез различните си проявления – театър, кино, литература, изкуство и пр., показва на всички фалшивата маска, която е нахлузила олигархията, за да манипулира обществото в името на парите и собствените си интереси. Олигархията осъзнава опасността, която я очаква, най-вече от духовните хора – да бъде разобличена и отстранена от властта, от материалните блага, чрез които тя се храни и доминира, от които черпи сила и мощ, за да мачка останалите съсловия в името на своето собствено, конформистко съществуване.

Кризата на партийната система у нас улесни настъплението на българската олигархия към властта и към удобните възлови икономически ресурси, чрез които да постига по-лесно целите си. Кризата на партиите в България се изразява в безпардонното им отношение към всички фундаментални нравствено-етични категории, в пресищането с власт, в подменянето на ценностите, в корупцията, в неизпълнените обещания пред избирателите, в безпринципните политически сделки и галавери, което доведе до отдръпването на хората от политиката и гражданите масово престанаха да гласуват.

Вероятно всеки човек в България на избори подхожда към съответната партия или застава зад определена кандидатура, заради определени принципи. Политическата действителност в България отдавна не работи с подобни определения. Демокрацията ни е показна, лицемерна, само на хартия. Дойде времето на лидерския тип управление, което означава, че в страната ни има сериозен сблъсък на икономически интереси. Спомнете си идването на Н. В. Симеон II и формираната от него НДСВ. Вижте състоянието на българската десница – всяка една по-силна фигура от СДС направи своя партия, която отблъсна десномислещите хора и те престанаха да гласуват. Сега на хоризонта се появява поредният месия на дясното – Бойко Борисов и неговото ГЕРБ. Това е поредната лидерска формация в България, която разчита на харизмата на

своя лидер и неговото намерение да пребори “лошите” и “корумпираните”, на създалия се вакуум в дясно, след провала на старите десни партии. Бъдещето ще покаже колко десен е Бойко Борисов и дали ще може да овладее корупцията и престъпността в България.

Лидерският модел на управление, прикрит за формата на парламентарната демокрация, модел да има оздравяващ ефект за нашето общество, което още не е преодолело безпътищата, завещана ни от комунизма. Но може и да има отрицателен знак, ако лидерството се слее с икономическата власт и капитала. Тогава отношенията стават строго йерархични и просперитетът и възможността за изява на всяка личност стават зависими от благоволение на по-висшестоящия, от този, “който дърпа конците”.

Българският народ отново е изправен пред сериозно изпитание. Да отсее зърното

от плевата, да подходи мъдро и инициативно чрез различни форми на гражданското общество, за да се противопостави на разрухата и апатията, обхванали България, да издигне достойни хора в защита на своята идентичност, добродетели и правото на нормален живот. Така, както надживя един мощен и опасен враг на демокрацията и българщината – тоталитарната комунистическа система. При нея българинът нямаше право на избор, свобода на словото и сдруженията. Животът му протичаше в едни рамки, които тоталитарната държава му бе отредила. Дълбоко вярвам, че българинът е съхранил своята гражданска сила, духовност и традиции, които в новите условия и членството ни в Европейския съюз, могат да изправят нацията на крака.

Бог да пази България!

(с незначителни съкращения)

Протест

Мюсюлманска България

Мюсюлманска България?

“Ош гялдим в кючюк, гюзел Болгария!” – Това приветствие може да звучи нѣкак си странно за насъ, но трѣбва да свикваме полека-лека: България е вече официално провъзгласена като държава, която принадлежи къмъ “неприятелския мюсюлмански свѣтъ” според американо-еврейското списание “Шорешъ” (корень), издавано отъ Международна дружба на християни и евреи. Въ януарския му брой отъ 2007 г., бр. 13, подъ рубриката “Специаленъ репортажъ: Сравнение на Израелъ съ мюсюлманскитѣ страни” на тази периодична брошура, съ одобрението на ръководителя му – равина отъ Вашингтонъ Йехиелъ Екщайнъ – нашата страна е картографирана въ червенъ цвѣтъ на дветѣ централни страници на списанието наредъ съ всичкитѣ мохамедански държави на Африка, Срѣдния Изтокъ, Азия, Индонезия, Босна, Албания и Турция. Надъ тая внушителна илюстрация (тукъ приложена, вж. накрая) виси многозначително заглавие на английски езикъ: “Чудото на съществуване на нищожния Израелъ измежду огромния мюсюлмански свѣтъ и милиони негови обречени неприятели”. Коментарътъ е излишенъ!

Вече измина една година, откакто азъ написахъ протестно писмо до г-нъ Екщайнъ, безъ да съмъ получилъ отговоръ. Съ голѣма болка винаги съмъ защитавалъ Родината си отъ чужди хули и нападки, но този пътъ съмъ малко озадаченъ отъ такова дръзко нападение върху една суверенна държава като нашата. Съмнението ми, че г-нъ Екщайнъ може би е правъ и моитѣ лични наблюдения относно вътрешнитѣ политически събития и “движения” на малцинствата въ страната ни подсилватъ душевния ми тормозъ и горчиви опасения. Ето защо предавамъ тукъ съдържанието на писмото си, съ малки съкращения, за една обективна критика и присжда на читателитѣ на “Борба”. **Дали сме вече мюсюлманска държава? Вие решете!**

Уважаеми г-нъ Екщайнъ,

Благодаря ви за изпратеното до менъ списание “Шорешъ” отъ януари 2007 г. Прочетохъ го внимателно. За жалостъ неговото съдържание ме настрои съ тѣга и негодувание. Отъждествявайки

България като “страна, управлявана от мюсюлмани”, е абсурдно и доста смущаващо за менъ. Азъ бихъ се съгласилъ съ всѣко едно обвинение, че страната ни е все още управлявана отъ невидимата комунистическа рѣжа (подъ маската на “социалисти”), но не отъ мюсюлмани! Поне все още не – съ Божия помощъ! България е била винаги високо демократична държава, съ изключение, когато е била окупирана отъ чужди, враждебни намъ сили. Даже сега, подъ комунистическо влияние, следъ парламентарнитѣ избори на 25 юни 2005 г., социалистическата партия (бивши комунисти), прокрадвайки си победата върху останалата опозиция съ нѣколко гласа само, направи коалиция съ второто по множество мѣсто на Национално движение Симеонъ Втори (дѣсно крило монархисти) и съ трето мѣсто – на Движение за права и свободи (предимно етнически турци). Министерскитѣ постове бѣха пропорционално разпредѣлени съответно депутатскитѣ места – 8 : 5 : 3. Тримата мюсюлмани, избрани отъ тѣхнитѣ етнически групи (за нещастие наше “наследство” отъ 500-годишно иго подъ Отоманската империя презъ Срѣднитѣ вѣкове надъ българския народъ) имъ бѣше дадено три маловажни кабинетски длѣжности – на Министерство на природнитѣ бедствия и аварии (Емель Етемъ), Министерство на околната срѣда (Джеведъ Чакъровъ) и Министерство на земедѣлието (Нихатъ Кабилъ). Това е всичко! То може ли да се тълкува като “мюсюлманско правителство на България”? Предишното правителство бѣше доминирано отъ Национално движение Симеон Втори, кждето единъ български еврейнъ – Соломонъ Паси, държеше единъ отъ най-влиятелнитѣ постове (въ която и да е свѣтвна управителна структура) – този на министърът на външнитѣ работи. Това прави ли еврейна Паси мюсюлманинъ? Въ последно време дори тукъ, въ Съединенитѣ щати, единъ народенъ представител, г-н Китъ Елисонъ, отъ щата Минесота, държеше своя Коранъ презъ време на клетвения ритуал при влизането му въ длѣжностъ. Това означава ли, че Америка се управлява отъ мюсюлмани?

Една истинска демокрация, за да се радва на своята завидна свобода и начинъ на животъ, за съжаление, трѣбва да преглъща понѣкога горчиви къшеи. Азъ съмъ гордъ отъ факта, че съмъ българинъ! Само нѣколко блока отъ християнската катедрала “Света Недѣля” въ нашата столица София стоятъ рамо до рамо въ центъра на града до вѣковна мюсюлманска джамия и еврейска синегога – като чудесна манифестация на вроденитѣ българска политическа толерантностъ и уважение къмъ чуждитѣ религии!

“Дружба”, както вашето списание е озаглавено, г-нъ Екщайнъ, е двупосочна улица. Скромно азъ съмъ се мѣчилъ да правя колкото ми е възможно отъ моя страна, за да опазвамъ и култивирамъ тая ценна човѣшка способностъ, заедно съ милиони други дружелюбни българи. Обаче и до день днешенъ въ моя дълъгъ животъ азъ не съмъ видѣлъ взаимна задължителностъ отъ страна на еврейския народъ къмъ насъ, който фактъ ме наскърбява. Азъ все още се надѣвамъ, че нѣкой день заслужена справедливостъ ще триумфира, така че най-после и нашата малка, измѣчена, но героична страна ще получи своитѣ дългоочаквани и заслужени **уважение и признание**. Хора отъ вашето социално положение могатъ да помогнатъ. Азъ бих желалъ вие да направите така.

Съ уважение вашъ Милко Мушмовъ,
Монтичело, Илиноисъ, САЩ

Критично

Корупция и Власт

На последната си среща в Хисаря комунистите решиха да си дадат още един мандат да ръководят вече ограбената от тях България. На състоялия се митинг на опозицията на 21 февруари 2008 г. бедният български народ за пореден път доказва, че управляващите нямат място в парламента и властта. Триглавият змей доведе до просяшка тояга бедния български народ, обещавайки му, че "ще се оправя".

Земеделските производители и животновъдите бяха жестоко измамени, че са получени субсидии от Европейския съюз, но Министерството на земеделието и горите, ръководено от министър Нихат Кабил, не знае къде са парите. Оказа се, че в България има няколко класа: много бедни, по-бедни, бедни, богати, по-богати и много богати.

Така всички депутати и управляващите търбваше да представят декларации за имотното си състояние. Оказа се, че са социално слаби, декларирайки апартамент от 370 кв. м, над 340 000 лева спестовен влог, един мерцедес и още пет недеklarирани апартаментата, които са дадени по наем. Парите, изнесени в чужбина са запазени в тайна. Да не говорим за закупените замъци и частни самолети.

Депутатите си гласуваха и увеличение на заплатите и почасово заплащане по 200 лева на час за участие в комисии.

Много млади хора, завършили висши учебни заведения у нас, продължават да търсят работа по завършените специалности, но не намират такава. Заминават за чужбина, където се устройват и не се връщат у нас. Не се откриват и работни места, затова масово изтичат "мозъци".

В България има около 6.5 милиона жители и 240 души депутати, обезпечени с високи заплати, леки коли, охрана, секретарки и т.н. Русия има 150 милиона жители и 400 души депутати. Китай има един милиард и половина жители и 800 души депутати. В САЩ депутатите се събират два пъти годишно – да приемат допълнение към новите закони и да приемат бюджета на държавата, и то със собствени средства и собствени коли. Това означава, че на българския народ са необходими не повече от 60 души народни представители, които да решават съдбините на вече обречената България. А как си изпълнява задълженията народните избраници? В понеделник и вторник те са при "избирателите си". Потърсих ги в сряда, в парламента ми казаха, че имат бизнес срещи, а в петък трима души провеждаха парламентарен ден.

Заговори се за увеличаване на пенсиите през юни с 9.5 процента, а инфлацията е "само" 12 процента. Голяма е безработицата, пенсионерите са социално слаби, бедни умират от глад и мизерия с 90 лева пенсия. И така, като си плати водата, тока и телефона, нищо не му остава, дори и нито стотинка за хляб. Докато в Румъния средната пенсия е 400 евро и стандартът на живот е много по-добър.

Цените на стоките у нас непрекъснато растат, без да има кой да ги спре. Липса комисия по ценообразуването. Или, ако се обяви едно работно място чрез конкурс, може да се класираш – зависи от рушвета. Така един митничар, за да бъде назначен, му искат рушвет от 20 000 лева. Та нали той за късо време ще си ги заработи, така че не е проблем да ги даде. Под тези удари попада и здравната ни система, да не говорим за съдебната власт. Щом прокурорите станаха хотелиери, да не говорим за съдиите.

В държавната администрация в София работят повече от 1500 души, и то "на много отговорна работа" – редене на пасианс на компютър. **От всички дотук става ясно, че ние сме държава с колониално мислене.**

Българският народ с всеки изминал ден мечтае за подобряване на жизненото си равнище, за което е необходимо да се борим против корупцията, която е завзела администрацията и фактически става корупция, облечена във власт.

Георги Петров, Лом

Право на
мнение

Симеон
Костадинов

Дебатите в парламента по ратификацията на Лисабонския договор всъщност не бяха дебати. Веднага се видя кой точно от народните представители е бил комсомолски секретар и е изнасял доклади, в които е възпявал прогреса, световния мир, социалистическия лагер и Съветския съюз. Сега същите тези хора, дори със същите униформи с бели якички, застават тук и говорят по същия начин за световния прогрес и мира, само че заменят определението "Съветски" с "Европейски" съюз. Това, разбира се, е умишлено - да те върнат в младите години. Но аз смятам, че тук ние, националистите, имаме една много отговорна задача и тя е да кажем на хората какво точно ратифицира това Народно събрание. Досега няма никаква яснота по този Лисабонски договор. С това ще опровергая г-жа Грънчарова, която каза, че било направено много. Не, не беше направено много, има цяло Министерство по европейските въпроси, което не направи достатъчно, за да бъде разяснено на българското население какво представлява договорът, който Народното събрание ратифицира. Казано накратко, създава се една свръхдържава, повече централизирана и бюрократизирана, отколкото беше досега Европейската общност. Става въпрос за договор, който ни вкарва в задължения и ние трябва да ги изпълняваме като държава. Все едно да ти предложат договор, с който да подарих апартамента си на някого и да разбереш след това, че си го направил. Ако бъдем разумни, внимателни и отговорни, трябва да посочим къде точно този договор не е добър.

Европа става свръх-държава, а България – провинция без глас

А той не е добър поне по осем пункта, от които ще посоча някои:

Пункт първи - създава се постът президент. Това е държавен атрибут. Значи трябва направо да кажем, че ние изграждаме нова държава. Държавата Европа или нова Римска империя? Нека да го кажем тогава на хората ясно - създава се нова Римска империя с президент (държавен глава) и в тази Римска империя България вече ще бъде нова провинция. Нека да е ясно, да не лъжем нашите сънародници.

Второ - създава се постът външен министър. Също държавен атрибут. Значи отиваме към създаването на една свръхдържава, която ще бъде централизирана, с пирамидална структура и в нея България губи своя суверенитет. Нека това стане ясно, преди да кажем добро ли е, или лошо. За някои от вас това може да е добро. Аз лично и моите колеги от Българския национален съюз и Гвардия смятаме, че това е лошо. Някой пък би казал как се улеснявало всичко с този договор. Не е вярно! Увеличава се бюрокрацията. От този дебел свитък хартия става ясно, че се създава нов съвет. Освен Европейският съвет ще има и нов, който, забележете как се казва – Съветът. Това веднага ме отпраща към асоциации с "Междувъздушни войни" и подобни филми, където управлява Съветът, Ордентът, Ложата...

Веднага минавам към още една точка, която не беше коментирана досега в нито едно изказване - това е т.нар. засилена роля на националните парламенти. Напротив! Националните парламенти вече стават безгласна буква, която не може да блокира законодателството на ЕС. Това, че сме щели да бъдем информирани, беше съобщено поред от няколко оратори в Народното събрание като много радостна вест. Ами извинете, остава и да не бъдем информирани! Нека просто да

се приемат там, в Съвета, решенията и ние да не знаем какво се приема!

По същество националните парламенти не могат да блокират законодателството. По време на дебатите в парламента г-н Червенияков от БСП се спря много обширно как можело да се опонира и се създавала специална арбитражна процедура. Да, създава се, но накрая се произнася пак Съветът и казва какво да се направи. Значи, националният парламент може да каже своето възражение, но не и да наложи вето. Това не е повишаване ролята на националния парламент. Принизява се тази роля. С удивление забелязах как и председателят на управляващата партия и премиер на България г-н Станишев, и представителят на ДСБ г-жа Михайлова произнесоха една и съща фраза - ЕС ставал по-силен и се увеличавала ролята на националните парламенти. Това просто не е вярно! И ние трябва много ясно да го казваме на нашите избиратели. ЕС не става по-силен, защото не се увеличава ролята на представителната демокрация. Това е невярно, това е заблуждение, в което въвеждаме избирателите си. Как ще се увеличава ролята на парламентарната демокрация, като вече е отрязана възможността хората да се произнасят? Преди малко г-н премиерът лично каза как, когато европейската конституция беше подложена на референдум във Франция и Холандия и там беше обяснено на населението за какво става дума, хората гласуваха "против". "Ние - каза господин премиерът като представител може би вече на Европейския съвет, на тази структура, която управлява горе някъде във висините, тогава започнахме да търсим изход."

И тук питам господин премиера: От какво търсехте изход? Изход от пряка демокрация; изход, който да заобиколи референдума, защото ние смятаме, че този договор трябва да се подложи на референдум. Това е нашето категорично мнение. Преди да бъде ратифициран в тази зала Лисабонският договор, трябва да бъде предложен на гласуване от българските избиратели. Те да си кажат думата след една много добра, пълноценна разяснителна кампания и да дадат своя глас дали да бъде ратифициран. Смятам, че това е най-честното, най-демократичното решение. Само че не видях никаква нагласа и в досега из-

казвалите се представители и на управляващите и на опозицията. Уви, за съжаление! Затова ние, от БНС и Гвардия, заявяваме, първо: против този договор сме! Ще гласуваме против, тъй като той не е разяснен на хората добре, в него има слаби точки - аз изброих някои от тях и ще продължа по този списък, и защото договорът не е подложен на референдум, на допитване до българските избиратели, най-демократичната форма на вземане на решение. След като бъде направено това, нека да бъде ратифициран. Ние самите тогава ще се присъединим към този договор, ако българският избирател каже "да, съгласен съм, той е хубав и трябва да се присъединим". Но задължителното нещо е да не заблуждаваме българския народ. Да не му казваме: "Това е едно много хубаво, прекрасно нещо, което затвърждава правата на човека" и прочие трафарети, защото правата на човека са гарантирани от българската конституция, уважаеми господа депутати Така че защо трябва да търсим харта, която да потвърди права, гарантирани от конституцията?!

Има и още нещо много важно, което не го чух и не беше засегнато почти никак. В този нов договор, обявен като свръхдокумент и невероятно постижение на прогреса, липсва нещо изключително важно - визия за общата сигурност на Европа.

Убеден съм, че ето тези критични бележки българските политици, управляващи и държавници трябваше да съобщят на Брюксел, когато ни се предостави това дебело произведение за ратифициране. Ние не можем да бъдем безгласна буква. **Нека да бъдем достойни, нека да бъдем национално отговорни политици и да кажем ясно на партньорите ни в Европа - ние държим България да бъде суверенна държава в общност от суверенни държави. Ние държим да има партньорство, да има свобода на пътуването, на търговията, но не и пирамидална структура със съвет, който да определя и да спуска на националните държави какво да правят.** Това са нашите критични бележки и ние няма да отстъпим от тях. За нас, от БНС и Гвардия, този договор в този му вид е вреден за България и по същество слага край на третата българска държава.

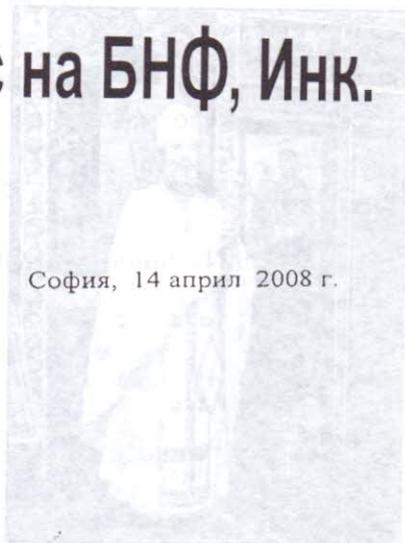
България над всичко и всички!

Поздравления до 31-я конгрес на БНФ, Инк.

НДСВ

София, 14 април 2008 г.

Симеон Сакскобургготски

Благодаря за Вашата покана да присъствам на 31-вия редовен конгрес на Българския Национален Фронт.

За съжаление, няма да ми е възможно да пътувам до Чикаго, тъй като по това време ще бъда в Румъния при наши сънародници, които на същата дата 20-ти април отбелязват близо три века от преселването на своите предци в областта Банат!

С тези няколко реда обаче държа да Ви поздравя за събитието и да Ви кажа колко ценя Вашите лични усилия да поддържате народностния дух сред българската общност в Чикаго. От дълги години съм свидетел на Вашата патриотична дейност, а и сега, вече от България, продължавам да се информирам за Вашата организация чрез списание „Борба“, което г-н Гошо Спасов има добрината да ми изпраща.

Използвам случая да Ви благодаря за Вашата съпричастност и за подкрепата, която неведнъж сте ми засвидетелствали и се радвам, че, както споменавате в писмото си, сте готови да продължите да работите за по-добър живот за нашите сънародници. Сега, когато вече страната ни е член на ЕС, това е много по-реално осъществимо.

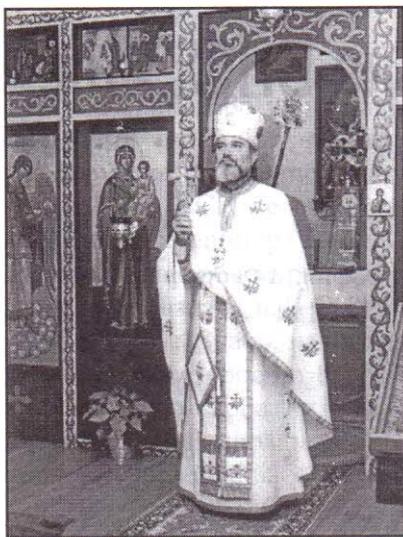
Моля предайте специалните ми поздравии на членовете на Българския Национален Фронт, а на всички участници в конгреса, пожелавам успешна работа!

Симеон Сакскобургготски

г-н Александър Дърводелски
Председател на БНФ, Инк.
Чикаго

Централа на НДСВ
Ул. Врабча 23
София 1000
България

Тел.: + 359 2 9218 222
Факс: + 359 2 9218 223
E-mail: ndsv@ndsv.bg
Интернет: <http://www.ndsv.bg>

До ръководството на Българския национален фронт и неговите членове делегати, Чикаго, САЩ

Уважаемо ръководство и делегати на Българския национален фронт,

Имам честта да поздравя всички ви с 31-я редовен конгрес на БНФ. Приятно ми е да отбележа, че през всичките изтекли години на съществуването си тази организация продължава неотклонно и систематично да следва своите възгледи на патриотизъм. Отеческо родолюбие и духовните принципи на обединение на всички българи както в страната ни, така и в чужбина. Едновременно с това искам да подчертая, че единствено БНФ остана силата, която неизменно, без проява на слабост се бореше и се бори за истинска демокрация в България. Затова безспорно трябва да отдадем заслужената почит на основателя на БНФ г-р Иван Дочев, както и на неговия пръв помощник г-р Георги Папруков. От

сърце желая на всички ви здраве и плодотворно заседание на 31-я конгрес на БНФ.

С уважение и почит, епископ Гедион

До ръководството на Тридесет и първия редовен конгрес на Българския национален фронт, Инк., който ще се проведе на 20 април 2008 г. в Конферентното помещение на Новата църква "Св. София" – Чикаго, САЩ

Скъпи съотечественици, борци срещу комунизма!

Нашите цели са идентични. Ние се борим тук срещу комунизма, а вие разнасяте демократичната правда не само в САЩ, но и по другите континенти по света. Няма да подмина и финансовата помощ, която ни оказвате, за да може любимото ни списание "Борба" на всеки два месеца да разгласява правдата и да разобличава терора, които в продължение на години комунистическите злодеи и техните български слуги използваха, за да сломят волята за свобода и демокрация на българския народ. Те все още са на власт! Като се започне от президента на републиката с псевдоним като секретен сътрудник на ДС "Тоце", мине се през председателя на Народното събрание Пирински, когото властите на САЩ навремето заедно с цялото му семейство експулсираха, и се стигне до съветския гражданин Дмитриевич Сергей, който понастоящем е министър-председател на Република България, антуража, с който са се обградили, далаверите, които правят – всичко това се отразява не зле, а пагубно в момента на народа ни. Тези, които сме сплотени около списание "Борба", вече сме в напреднала възраст и макар това очевидно да е налице, със своите сили и възможности оказваме помощ. Но било пролетният, летният или зимният повеи с всеки изминал ден отбрулва по един лист от календара и няма да бъде късно геният, когато за нас ще прочетете, че вече сме отишли в отвъдното. Кой ще ни замести тук, в България? По този въпрос трябва сериозно да се мисли. Вакуумът, който се появи, умело ще се използва от сатрапите комунисти. Трябва ли това да го позволим? Ето защо в решенията, позволявам си да ви предложа, да залегне и такова за купуване на сграда, където да се помещава списание "Борба" и ръководството му. Дълбоко съм убеден, че при наличието на собствен клуб, където ще се провеждат срещи и с тези наши членове и симпатизанти от цялата страна, ние още повече ще укрепнем, ще получим информация за комунистическите злодеяния в момента и ще можем по някакъв начин

да им се противопоставим. Да се надяваме, че това всичко ще бъде проумяно от Конгреса, осмислено и ще се вземе едно историческо решение в тази посока.

Като пожелавам успешна творческа работа на конгреса, да излезем от него още **поплотени в борбата срещу ненавистния на всички ни комунизъм.**

Николай Начев, адвокат, София

До 31-я конгрес на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ

Уважаеми г-н председателю, госпожи и господа,

Съжалявам, че не мога да присъствам лично на конгреса поради заболяване на съпругата ми.

Пожелавам успех на конгреса и в бъдещата дейност на БНФ. Моите предложения като приоритетни цели и задачи са следните:

1. Безкомпромисна борба за отстраняване партията на българските комунисти БСП от властта. Партията, превърнала България в държава-мафия.

2. Категорично осъждане на престъпленията на комунистическия режим в България от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. За престъпления срещу човечността няма давност. Да бъде популяризирана статията на г-жа Нася Кралевска, която всъщност е да остане и в бъдещето нашето политическо верую.

3. БНФ да постави решително и юридически обосновано пред съответните национални и международни институции въпросът за неправомерността на т.нар. народни съдилища в България, както и за референдума от 1946 г. и да настоява за тяхното отменяне.

4. БНФ да подкрепи всички инициативи и мерки на съответните европейски органи, насочени срещу корупцията на всички нива и мафиотските структури в България като членка на Европейската общност.

За България!

28 март 2008 г.

Георги Чаракчиев, Германия

4 април 2008 г., Пеория – Аризона

Уважаеми господин Дърводелски и всички присъстващи на 31-я двугодишен конгрес на организацията,

Приемете моите поздравления и пожелания за успешна работа в конгресните дни. Добре ще е конгресът да вземе решение, с когото да съдейства на народа да **възвърне вярата си** в доброто, в което беше възпитаван преди комунистите през 1944 г. да заграбят властта и избият хиляди българи, защото не мислят като тях. Също така и да бъде възстановена Търновската конституция, която те незаконно премахнаха.

Бог да ви благослови и нашата прекрасна страна да пребъде.

За България!

Георги Дочев Антонов

Уважаеми господин Дърводелски,

През изтеклите две години БНФ, Инк., продължава да следва неотклонно своя път на борба срещу силите на злото и разрушението. Това, че списание "Борба" помещава известни материали, които изразяват мнение, различно от нашето, доказва, че то е трибун на свободата, а не поражение. Че то изразява вярата на организацията в правотата на нашите идеи, които на първо място поставят България и нейния народ.

Моля конгресът да вземе решение и искане:

1. Да бъдат наказани виновниците за българския холокост.
2. Съдебната система да се извади от безсилието си, като се справи с бандитите комунисти, които превърнаха властта в своя собственост.
3. Да се възстановят основните положения на Търновската конституция, които защитаваха нравите на народа, придобити в неговото хилядолетно съществуване.

Наш дълг е да помогнем с каквото можем за това.

За България!

3 април 2008 г., Щутгарт, Германия

д-р Радослав Нейчев

Уважаеми г-н Дърводелски

От все сърце пожелавам на вас и чрез вас на БНФ, Инк., да продължите още дълги години да работите със същия устрем, висока мотивация и решителност за постигане на всички високоблагородни задачи за преуспеха на воденото направление на делото, което единствено ще спаси нашата скъпа родина България от сегашната ѝ участ и я нареди между високоиздигнатите и преуспяващи нации в Европа и света, където отдавна е било нейното истинско място. Нека и ние покажем на света, че сме високонадарени от Бога народ, който е дал и ще продължава да дава ценности в науката, културата, икономиката и политиката на висота, рядко постижима от другите и съответно оценена като постижение на истински талантилива нация.

Още веднъж пожелавам успех на всички участници в конгреса.

Д-р Живко Даскалов, САЩ

20 април 2008 г., Монтичело

Драги сънародници, делегати, съмишленици и гости на 31-я конгресъ на БНФ,

Поради здравословни причини не мога да бъда днес физически на конгреса, обаче *ми-слено и душевно* съм между вашите редици, вълвашата патриотична дейност.

Уважаеми госпожи и господа,

Пожелавам от сърце на всички конгресисти успех, висок дух и творчески сили за доброто на Родината ни. От вашите всеотдайни патриотични усилия и гъбния зависи сятелният, благотворен блъскък на пжтеводната звезда, чрез конгресните решения – за една нова, свободна, правова и щастлива България. Това е наш безвъзмезден дълг, който ще изведе страната ни на спасителния бръг. БНФ винаги се е борил в духа на националните идеали – тачени от вълкове в историческата памет на нашия народ. БНФ е свълмял фар в мъглата и мракобесието, покрил страната ни благодарение на червените безотечественици. БНФ винаги е бил неотклонният защитник за опазване на нашите вълковни стремежи към национално достойнство, териториална цълкупност, социална справедливост, езикова култура, национална сплотеност, морална висота и патриотизъм – в духа на Търновската конституция. Дано най-после видим нашата измжчена страна наистина свободна, културна и благоденстваща, както бълше преди комунистическия кошмар. България ще пребжде, защото правдата и Бог сж с нас. Дерзайте!

Ваш въл борбата:

М. Мушлов

До делегатите на XXXI редовен конгрес на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ

Поздравление

От Жеко Жеков и Емил Атанасов – членове на Централния управителен съвет на БНФ, Инк., за България

Уважаеми господа,

Приемете нашите най-сърдечни поздравии от родината!

Вече 18 години България е в процес на демократични промени. Въпреки членството ни в НАТО и Европейския съюз демокрацията у нас е по-скоро мимикрия, отколкото реалност. Бившите комунисти, сега социалисти, продължават да управляват гържавата и след 10 ноември 1989 г. Темата за реабилитацията на жертвите на комунистическия режим и на неговия “народен съг” е табу. Отношението на управляващата върхушка към политическите емигранти, избягали от комунистическия режим, е пренебрежително и дори презрително. Децата и внуците на антикомунистите са в пълна социална, икономическа и политическа изолация в родината си.

Това е истината за България, в такива условия живеем тук ние, членовете на БНФ, Инк. За нас борбата с комунизма и неговите превъплъщения на родна земя продължава. Това задължава БНФ, Инк., да продължава и занаяпред своята антикомунистическа дейност до постигане на целите, заради които е създаден.

Финансовите ни възможности не ни позволяват да вземем реално и активно участие в работата на конгреса. Но морално и идейно ние сме с вас.

Очакваме вашите решения за бъдещата ни работа в името на България.

Заедно в името на Бога, Царя и Отечеството!

Уважаеми господин Спасов,

Забавих да пусна писмото си, защото получих новия брой на сп. “Борба” и реших **преду всичко да ти благодаря** за своевременното и редовно твое внимание към мен и всички, които жадно следим списанието. То сякаш остава най-верният ни отдушник за борбата, която списанието неотменно води.

Използвам възможността да поздравя 31-я конгрес на БНФ, като моля да се има предвид и предложението ми:

1. Ясно и категорично да се изрази отношението на БНФ – нашата емиграция, към НДСВ и участието ѝ в тройната коалиция.

2. Нашите съмишленици в чужбина и членовете на БНФ трябва определено да изяснят грубото вмешателство на ДС за разноезичието в емигрантските среди.

3. Ще бъде целесъобразно да се отчете какъв е отзвукът и дейността на БНФ в страната ни изградените макар и недостатъчно още отделни звена.

4. Да се отрази в конгресните документи и отношението БНФ-БДФ.

С уважение:

Константин Семерджиев, Трявна

Уважаеми делегати и гости на 31-я конгрес на Българския национален фронт, Инк.,

Изпращам ви най-сърдечни поздравии от членовете на БНФ в Испания, като искам да споделя и някои мои виждания относно бъдещето на организацията.

1. Да се вземе решение дейността на организацията извън България да се изрази в установяване на контакти с десните партии във всяка страна, в която БНФ има клон.

2. В България с помощта на координатори да се обхванат на първо място областните градове и после общините за привличане на членове на организацията.

3. Дейността на областните координатори да бъде мандатна и се ръководи от един център.

4. Да се отгаде заслужена почит към избитите от комунистите и починалите наши предци – създатели на СБНА и БНФ.

Егор Траянов, Испания

Наша поща

Съобщават ни от Бъфало – САЩ

На 4 май т.г. в храма “Св. Иван Рилски” се състоя тържество във връзка с Деня на храбростта – Гергьовден.

Пред паметника на жертвите на комунизма бяха поднесени венци, от които един и от Българския национален фронт, Инк.

Заместник-председателят на БНФ, Инк., г-н Миро Гергов произнесе пламенно слово пред присъстващите над 120 души, дошли от Канада и САЩ, като изтъкна, че успешна борба срещу комунизма в България може да се води само ако бъде постигнато единение между всички десни сили.

Соб. инф.

Уважаеми господинъ Спасовъ,

Сърдечно ви благодаря съгостна закъснение за получения брой на “Борба”. Както винаги, след внимателно четене, го предадох на нашия отецъ Петъръ Симеоновъ, който живее въ Парижъ.

Прочетохъ го съглубоко и впито внимание. Остави ми остро впечатление, че въ България, както за съжаление и въ Франция, политически, икономически и по нравственостъ, съвсем е изпусната работата, както се казваше по-рано. Тука кой управлява, ако не улицата? Това започна въ 1968 година съ лозунга: “Запрѣтено е да се запрѣтвява!” Това се засили още повече въ 1981 г. съ идването на власт на Митеранъ съ неговитѣ социалисти. Явно е какво излезе отъ всичко това? Най-лошото е, че това създаде една нова “класа” въ обществото, тъй наречена “нови бедни”, които се увеличаватъ всегка година все повече и повече, и то въ една изобилна страна до немай къде! **Въ такава обстановка не мога никакъ да дамъ съветъ или препорѣка на българитѣ, които мечтаятъ да се изселятъ за ужкимъ по-лесенъ животъ въ странство, да гойдатъ въ Франция, където да гладуватъ и живѣятъ въ малки палатки покрай периферната магистрала около Парижъ, както бѣ показано вчера вечеръ по телевизията!** Какъ може да съществува и да се търпи такава огромна и незнайна бедностъ въ началото на XXI вѣкъ? Какво правятъ правителствата за намаляване на това безизходно положение на стотици хиляди хора? Досега само – приказки! Истинска трагедия!

Ще завърша, съ много голѣмо закъснение, съ сърдечни благопожелания за една по-добра 2008 година. Животъ и здраве преди всичко, и успѣхъ!

Искрено вашъ

Пиеръ Делчевъ, Франция

Здравейте, драги редактори на сп. “Борба”,

Здравейте, драги съидейници,

От мен и моите приятели, наши съидейници, пожелавам на редакцията на сп. “Борба” – да бъдат все така всеотдайни на националното и социалното дело!

Комунизмът под каквато и форма да съществува, ще си отиде завинаги и ние ще го видим! Бог не ще разреши на лошите хора, каквито са комунистите, да разрушат света, граден с векове, и сега напът да бъде унищожен от тях.

Нека бъдем разумни днес, утре и завинаги и да имаме сили да продължим борбата до победен край.

Нека и занаяпред редакцията да продължава да ни радва с намиране в пощенската кутия на прекрасното списание, което е наша опора в тежките дни, които изживяваме под новата комунистическа власт. Сега пак децата на комунистическите изчадия учат в Европа и Америка, издържани с откраднатите от народа пари, а нашите деца, гладни и със скъсани панталонки, търкат чиновите в училищата и банките в университетите на разпиляното образование, до което го докараха некадърните правителства, в които ръководна роля има комунистическата папач. Нашите приятели на Запад трябва да знаят, че помощите, които изпращат в България, се ограбват от комунистите и не достигат до народа и да следят за тяхното разпределение.

С голям демократичен привет

Георги Любенов, Плевен

Уважаеми редактори на сп. "Борба",

Отпреди нова година ваш разпространител на сп. "Борба" даваше на вестникарските сергии в Карлово по едно-две списания да ги раздават безплатно за четене.

Аз съм продавачка на вестници в Калофер. С известна молба изкопчих 2 броя, които в града на Ботев бяха посрещнати с голяма радост. Няколко възрастни хора, на които дадох списанието, споделиха, че като ученици в карловската смесена гимназия "В. Левски" са били членове на Българските национални легиони и казаха, че след прочитане ще го дадат и на други да го четат. Списанието се разпространява от мен също безплатно. Бай Тотю от с. Мраченик, който ми даде първия път двете списания, след нова година ми даде от новата книжка 2 броя. Той обеща, че когато снабдява колежките в Карлово, ще снабдява и мен за Калофер с един-два броя.

Желая ви здраве и дълъг живот, за да радвате с това хубаво списание духа на българския народ.

С уважение: Мария Петрова

In memoriam

† Възпоменание

Една година без нашия съидейник и приятел **Борислав Тикванов**

от с. Мегковец, Монтанско

Има мъка, която не стихва, има сълзи, които не пресъхват, има болка, която не се лекува, има човек, който не се забравя

Поклон пред светлата ти памет!

Български национален фронт, Инк., и приятелите му: **Георги Петров, Тодор Витански, Копринка Витанска, Никола Кольов**

† Скръбна вест

На 25 март 2008 г. почина **Георги Методиев Шишков**.

Загубихме един човек с голямо сърце и светла душа, отдаден изцяло в служба на българския народ. Поклон пред паметта му!

БНФ и БДФ

† Скръбна вест

Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., известява членовете си за скоропостижната смърт на нашата съидейничка, член на Българския демократически форум и главен редактор на в. "Прелом" **Г-жа Бонка Денчева**

Поклон!

ЦУС на БНФ, Инк

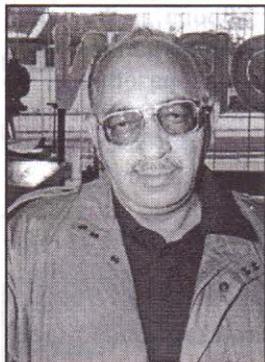
† Скръбна вест

На 18 април 2008 г. почина във Чикаго, САЩ, нашият приятел и дългогодишен член на БНФ **г-нъ Илия Върбановъ (Личко)**.

Той преминава границата и става политически емигрант през март 1951 г. През Югославия и Триест емигрантският път го довежда във Чикаго. Тук работи за българската национална кауза. Безупречно работи цъли 30 години във фирмата "Форсъ". Личко бъ познатъ на всички стари емигранти и ще липсва на всички ни. Въчна да бжде паметта му!

БНФ – Чикаго

Възпоменание

През юни 2008 се навършва една година от времето, когато ни напусна завинаги, далеч от Родината, пламенния патриот родолюбец, легионерът емигрант, член на БНФ, Инк.

Д-р х.к. ПАНАЙОТ САРАЙДАРОВ

роден във Варна през 1924 г.,
починал в Мелбърн, Австралия, през 2007 г.

Пано беше носител на високи нравствено-национални добродетели и с подчертана отговорност за дълг и чест. С тях той респектиреше и беше пример за подражание не само във варненския легион, а и в цялата област.

Днес останалите все още живи негови другари – легионери и емигранти в редовете на БНФ, Инк., свеждайки глави в мълчалив поклон, му отдаваме мълчаливо възпоменание с нашето “За България!”

Г. Спасов, легион “Калоянова крепост”, член на БНФ, Инк.

В Памет на Панайот Сарайдаров

Дълго приятелство ни свързва с Пано Сарайдаров. С него пристигнахме тук, в Мелбърн, преди повече от 50 години. Животът му беше изпълнен с добрини. Добрини, които той правеше на всеки, който имаше нужда от помощ. Той е роден на 25 февруари 1924 г. във Варна. Образованието си започва във френския колеж “Свети Мишел” в града. Още от ученическите си години се свързва с легионерските среди и се включва в това прогресивно движение, обхванало страната ни по това време. Участва в организирани в града разгорещени идеологически спорове между легионери и ремсисти. През 1945 г. органите на милицията разкриват нелегалната организация и намират скрито оръжие, след което следват арести. Един от арестуваните е Пано Сарайдаров. Оттук започва трънливия път на страдания, затвори, лагери и емиграция. Попада в затвора заедно с много други легионери. След освобождаването му, което е за кратко време, попада в лагера Белене, където преживява големи страдания. Виждал съм белезите от побоищата по тялото му. Бит и изтезаван, той се държи достойно и с чест. Спечелва респекта дори на своите палачи. Не само той, а и цялото му семейство страда – майка му се умопомрачава от мъка по него. За него няма бъдеще в собствената му родина. Той е под непрекъсната заплаха от преследване, физически и морален тормоз. Единственият изход за него е да напусне родината си и да търси късмета си в други земи. Преживява драматично преминаване през границата, подпомогнат от един турчин, на когото Пано спасява живота. Турчинът пък му посочва пътя през турската граница през една бурна дъждовна нощ. Пано минава границата с риск на живота си и се озовава в Турция. Тук той работи в ресторанта на един турчин, а след това в къщата на един дипломат. Навсякъде е приет с уважение заради добрата му душа. На 28 февруари 1955 г. заедно с още трима българи тръгнахме със самолет от Истанбул за Мелбърн. В Австралия Пано Сарайдаров се труди честно и упорито. Прекарал десетилетия в тази далечна страна, той остана верен на своите идеи като истински патриот, легионер и достоен човек. Дългогодишен участник в движението на БНФ, той беше и деен разпространител на списание “Борба” и вестник “Народен будител” сред българите, живеещи в Австралия. През 2006 г. Пано Сарайдаров получи диплома, с която беше удостоен с високото звание “доктор хонорис кауза хоминус” и стана почетен председател на ПЕН-клуба при Световния съюз на българските граждани за дългогодишното му активно участие в съхраняването и обогатяването на изконните исторически и културни ценности на българската духовност и самобитност.

Винаги ще те помним, скъпи приятелю.

Почивай в мир!

Борис Камбуров, Мелбърн, Австралия

В бр. 2 (март 2008 г.) на стр. 25 списание “Борба” е публикувало статията: “Васил Златаров – 20 февруари 1921 – 27 февруари 1998”. При отпечатването е пропуснато името на автора. Редакцията моли за извинение господин Никола Куртукчиев, който е автор на статията.

БОРБА

Председател на националните легиони – България, 1932 г.

Продължение от първа вътрешна корица

ЗА СЪДЕБНАТА СИСТЕМА

Всички говорят – не само хората от народа, но и народните представители, управляващите – всички казват, че престъпността и корупцията са два “бича”, които “клатят” сигурността на държавата, стабилността на управлението. Обаче не се виждат ефикасни

мерки, които да поставят под контрол положението. Мерки, които да спрат, премахнат и ликвидират въпроса за опасността, която представляват престъпността и корупцията.

Във всички области на управлението видимо се шири корупция, засягаща държавните служители от най-високите постове – министрите, до най-ниските – служителите. Корупция ще видите и в училищата – плащане за по-висока оценка, и в болниците – получаване на медицинско свидетелство за незаконно получени помощи или пенсия, както и за други привилегии. Нужен е закон, който да задължава всеки, ако му се поиска, да предостави доказателства за това откъде има парите да си направи голяма къща, да си купи два автомобила или да живее в лукс, когато заплатата му е десет пъти по-малка от това, което притежава. Законът трябва да предвижда конфискуване на придобити чрез корупция имоти, уволняване на служителя и лишаването му за дълги години или завинаги, според случая, от правото отново да бъде избран или да заема държавна служба.

Пред очите ни са и могат да се посочат такива служители или народни представители и министри във властта. Съдебната власт, прокуратурата казва – не могат да се съберат доказателства. Тогава се поставя въпросът, че отговорните лица, които трябва да прилагат закона, или не са на местата си, или самите те са корумпирани.

Още по-тежък проблем е въпросът с престъпността и той застрашава сигурността, имота и живота на гражданите. Каква държава сме ние, ако не можем да осигурим не само спокойствието, но, както споменах, и живота на гражданите.

Сегашното положение е катастрофално, квалифицирано като безконтролно и неприемливо.

Ние, в България, по решение на парламента ще влезем в Европейския съюз и приехме задължението, че към всички ще се отнасяме съгласно принципите и разбиранията за хуманни отношения между хората, гражданите, почтени и работливи, и престъпниците. Че няма да има смъртно наказание, дори и за убийци или такива, които по зверски начин са се отнесли към други подобни на тях – жертвите им – при изнасилване, или педофили – по отношение на нашите деца.

Според мен хуманността е въпрос на двустранни отношения. Хуманен ли си с другите – и те ще бъдат хуманни с теб. Не може един изверг, който изнасилва деца или жени по най-жесток начин и ги убива, или разбойник, който влиза в дома ви, пребива ви и ви ограбва, отнася се към вас като звяр, да иска или ние да го третираме хуманно. Живях в Америка десетки години. Америка е призната като най-демократичната страна в света. В Америка има смъртно наказание за този род престъпници, които споменах.

ЗА ИКОНОМИКАТА

Проблемът за уреждане на въпроса за икономическото положение на българските граждани е изключително важен. “Празният стомах” е лош съветник, във времето той надвива волята при вземане на решения, особено политически – например за кого да гласуваме при избори.

За съжаление в България днес стотици хиляди граждани имат икономически проблеми, имат тежки проблеми за задоволяване на най-насъщните си жизнени нужди, за преживяване – нуждата да си осигурят поне минималната храна за деня, да не говорим за отопление, осветление и пр.

Нерешаването на тоя въпрос “клати” основите на държавата. И това е нашата трагедия. Много лесно площадни демагози или друг род групировки могат да се доберат и заграбят властта. Ние имаме такъв случай само преди 4 години – при парламентарните избори с голямо мнозинство (юни 2001 г.) бе избран за премиер Симеон II, десноориентиран лидер, и само четири месеца по-късно бе избран за президент Първанов – лидер на комунистите (БСП). Резултат на това е фактът, че българският народ в мнозинството си не е политически просветен.

Не съм от много години в България, но съм бил свидетел на много и много протести на работници, които получават минимална заплата, която собствениците на предприятията дори не им плащат. Най-голямо впечатление ми е направило положението на българските майки, които, за да могат да купят поне хляб за децата си, работят като робини – шивачки в предприятия на гръцки работодатели в областите на Югозападна България. Тези жени-майки по 10 часа на ден, без право да спират машината дори за минута, шият за “жълти стотинки” на час, които работодателите им дори не изплащат.

С право всеки може да се запита – къде е държавата? Къде са управниците?

Наблюдавайки всичко това, за което писах, си казвам: българският народ трябва да е много търпелив или още да не се е освободил от страха, насаден му от комунистите, че партията, правителството – това е държавата, и всеки протест, особено ако се опитат да постигнат желаните резултат, може да има лоши, много лоши последствия за участниците, особено за организаторите, както беше през 45-годишното управление на комунистите. Изглежда, че като гледат какво става, много хора мислят, че промяната е само на “книга” и последствията могат да бъдат същите като преди.

Не коментирам – аз бях в чужбина, тук съм само 7-8 години, народът е прав: още много път трябва да изминем, докато стигнем до европейската демокрация.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД